

มรดก ลวง รัก

附加遗产 1

Additional
Heritage

ตลอดงาน

ตลอดงาน

ตลอดงาน

สุ่ยเซียนเฉิง (水千丞) ใช้นาม
เฉินซุ่นเจิน แผล
กาลี (咖哩) ภาพ
พิมพ์ครั้งที่ 1

ตลอดงาน

ตลอดงาน

ตลอดงาน

everyY

everyY

everyY

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วัยได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

การตายของพี่สาวบุญธรรมนำมาซึ่งเรื่องราวที่ 'เวินเสี่ยวฮุย' ต้องเข้ามาพัวพันอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง เมื่อวันหนึ่งจดหมายสั่งเสียของพี่สาวที่ตัดขาดกันไปด้วยเหตุบางอย่างถูกส่งมาถึงมือเขา เนื้อความในนั้นระบุถึงมรดกที่ได้ทิ้งเอาไว้ให้ไม่ว่าจะเป็นเงิน ห้าง หรือแม้กระทั่งลูกชายคนเดียวที่ฝากฝังให้เขาดูแลอย่าง 'ลั่วอี้' พ่อหนุ่มน้อยหน้ามนคนอัจฉริยะที่สอบเทียบจบชั้นมัธยมปลายทั้งที่มีอายุเพียงสิบห้าปี ทั้งสองดูจะเข้ากันได้ดี จนกระทั่งวันเวลาผ่านไป ภายใต้ความสับสนและเปลี่ยนแปลงประกายแห่งความเยาว์วัยของเด็กหนุ่มนั้นดูเหมือนจะมีอะไรบางอย่างซ่อนเร้นอยู่

แม้เวินเสี่ยวฮุยจะยังไม่รู้แน่ชัดว่าสิ่งที่อยู่เบื้องหลังนั้นมีสาเหตุมาจากอะไรกันแน่ เพราะทั้งการตายของพี่สาวบุญธรรม ชีวิตครอบครัวของลั่วอี้ หรือแม้แต่ 'คนคนนั้น' ชายผู้เป็นบิดาของลั่วอี้ ทุกอย่างยังคงเป็นปริศนาที่ไม่อาจคลี่คลายได้ ไหนชงนี่ยังมีเรื่องและผู้ไม่หวังดีกับเวินเสี่ยวฮุยต่างก็พบกับจุดจบอย่างไม่สวยสักราย ตกหลงแล้วเวินเสี่ยวฮุยเป็นคนนำพาดวงซวยมาสู่คนเหล่านั้น หรือว่าเขามีเทพผู้พิทักษ์คอยปกป้องรักษาอยู่กันแน่

ฉะนั้นเอเวอร์ไวจึงขอเชิญชวนนักอ่านทุกท่านมาร่วมลุ้นไขปริศนาเพื่อค้นหาความจริงกันใน 'Additional Heritage มรดกหลงรัก 1' บอกได้เลยว่านิยายเรื่องนี้ทั้งเข้มข้นและครบรส ไม่ว่าจะเป็นรัก โลก โกรธ หลง ตลกชวนหัวเราะ หรือแม้แต่ชวนลุ้นจนคุณอาจวางไม่ลงเลยทีเดียว

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* เวินเสี่ยวฮุย

หนุ่มหน้าสวย สไตลิสต์ฝึกงานที่มีชื่อในวงการว่า Adrian หรือ Adi ฝึกปากเป็นที่หนึ่ง มั่นใจในสิ่งที่ตัวเองเป็น เขาได้รับจดหมายสั่งเสียเรื่องการยกมรดกให้จากพี่สาว บุญธรรมที่ขาดการติดต่อกันไป ซึ่งมรดกที่ว่าไม่ใช่เพียงแค่ทรัพย์สินเท่านั้น แต่ยังรวมถึงเด็กหนุ่มคนหนึ่ง ที่เธอฝากให้เขาช่วยดูแลด้วย

* ล้วอี้

เด็กหนุ่มอัจฉริยะผู้หล่อเหลาและเปล่งประกาย ลูกชายคนเดียวของล้วยย่าหย่าที่ฝากฝังให้เวินเสี่ยวฮุยดูแล มีชาติกำเนิดที่ลึกลับและจิตใจที่ซับซ้อนราวกับว่า เก็บซ่อนบางอย่างเอาไว้ภายใต้ความสดใสที่แสดงออกของเจ้าตัว

* ล้วยย่าหย่า

หญิงสาวผู้มีความงามที่เรียกได้ว่างามล้ำเมืองแม่ของ ล้วอี้และเป็นพี่สาวบุญธรรมของเวินเสี่ยวฮุย แต่อยู่มาวันหนึ่งเธอกลับฆ่าตัวตายอย่างเป็นปริศนา พร้อมทั้งเขียนจดหมายสั่งเสียยกมรดกให้น้องชาย และยังคงฝากฝังลูกชายให้น้องชายที่ไว้ใจมากที่สุดดูแล

* เช้าฉวี

ลูกชายคนเดียวของประธานเช้าแห่ง XX กรุ๊ป เป็นชายหนุ่มผู้ทรงเสน่ห์ พื้นฐานเป็นคนเจ้าชู้ เจ้าแผนการ ไม่เห็นใครอยู่ในสายตา เข้ามาพัวพันกับเวินเสี่ยวฮุย เพื่อยื่นข้อเสนอเพราะหวังให้เขาช่วยเป็นหูเป็นตาในสตูดิโอจิวี่ซึ่งที่ตนสนใจที่จะลงทุน

* หลัวรุ่ย

หรือที่เวินเสี่ยวฮุยตั้งฉายาให้ว่า 'แม่เล็ก' เป็นเพื่อนสนิทของเวินเสี่ยวฮุย กลับมาพบเจอกันอีกครั้งหลังจากที่เจ้าตัวไปเรียนทำขนมที่ฝรั่งเศส เป็นคนอ่อนโยนและมีความละเอียดอ่อน ซึ่งเวินเสี่ยวฮุยสามารถพูดคุยปรึกษาได้ทุกเรื่อง

* หลี่ซั่ว

ชายหนุ่มนักบัญชีผู้หล่อเหลา สง่างาม ดูเป็นผู้ใหญ่ เป็นเจ้าของสำนักงานบัญชีแห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่ในปักกิ่ง ถือได้ว่าเป็นผู้ชายในอุดมคติของเวินเสี่ยวฮุย และไม่ว่าคนคนนี้จะขยับตัวทำอะไรก็เรียกได้ว่าโดดเด่นมีเสน่ห์ จนไม่อาจละสายตา

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
การบังคับหรือโหม่มนำให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ
การบูลลี่ การมีอคติต่อคนรักร่วมเพศ
การกล่าวถึงเลือดและการฆ่าตัวตาย
ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 1

เมื่อเข้าสู่เดือนสี่ฤดูใบไม้ผลิก็มาเยือนเมืองหลวงอีกครั้ง กลีบดอกไม้โปรยปรายพร้อมแต่งแต้มด้วยสีเขียวขจี ท้องฟ้ายามเช้าตรู่กระจ่างใสเหมือนถูกล้างด้วยน้ำ นับว่าเป็นอากาศดีที่หาได้ยากในรอบปี

อุณภูมียามเช้าลดต่ำลงเล็กน้อย ลมหนาวที่พัดผ่านเข้ามาทางหน้าต่างรถทำให้ชายที่เมาหัวราน้ำซึ่งเอนตัวอยู่บนเบาะหลังจามออกมาเพราะความหนาวเย็น "ถึงแล้วครับ" คนขับกมิตอร์ มันส่งเสียงดังตึ่ๆ แล้วพึมพำเบเรีจออกมา เวินเสี่ยวซุยลื้มตาที่ระคายเคือง พยายามลุกขึ้นมาจากเบาะหลัง "หืม? ถึงแล้วหรือ"

"ถึงแล้วครับ" คนขับเหลือบมองทางกระจกมองหลังด้วยความหงุดหงิดเล็กน้อย คนขับกะดึกอดนอนมาทั้งคืน น้อยคนที่จะอารมณ์ดี ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการมีผู้โดยสารเป็นไอ้ขี้เมา

ในกระจกมองหลังสะท้อนให้เห็นใบหน้าสวยใส แม้ว่าเปลือกตาจะบวมเป่งเพราะดื่มมากไปและผมเผ้าค่อนข้างยุ่งเหยิง ทว่าก็ยังสามารถมองเห็นเครื่องหน้าทีละเอียดอ่อน คางเรียวบาง ผิวพรรณดูบอบบางจนดูเหมือนว่าถ้าโดนลมเพียงแคเบาๆ ก็อาจแตกเป็นเสี่ยงๆ ได้ นับว่าเป็นหนุ่มหน้าสวยคนหนึ่ง

เวินเสี่ยวซุยสูดหายใจเข้าลึกๆ "เท่าไรครับ"

"สี่สิบหกหยวน"

มือของเวินเสี่ยวซุยที่กำลังควักเงินชะงักทันที โทนเสียงก็สูงขึ้นด้วย

"เท่าไรนะ"

"คุณก็ดูเอาเองสิ"

เวินเสี่ยวฮุยหาว กระแอมกระไอ น้ำเสียงชัดเจนขึ้นลิบสองส่วน "นี่คุณคนขับกำลังหลอกผมใช่ไหม ทางจากซานหลี่ถุน* มาถึงที่พักรถ ผมไม่แน่ว่าผมอาจจะขับเร็วกว่าคุณด้วยซ้ำ ถ้ารถไม่ติดเต็มทีก็สามสิบห้าหยวน นี่คุณไปอ้อมมาจากไหนเนี่ย"

คนขับมีสีหน้าละอายใจเล็กน้อย "ตรงโรงพยาบาลเจาหยางรถมันติดนะครับ ผมแค่อ้อมนิดหน่อย..."

"ไอ้โห นี่คุณอ้อมนิดหน่อยเหวอ อ้อมอีกนิดพวกเราก็ไปดูพระอาทิตย์ขึ้นที่เซียงซาน** ได้แล้ว เห็นผมตีมเยอะหน่อยเลยคิดจะโกงผมใช่ไหม ผมจะบอกคุณให้แน่ คนอย่างผมพันแก้วก็ไม่ล้ม ต่อให้ล้มก็เปิดเนตรสวรรค์แล้ว" เวินเสี่ยวฮุยควักเงินสามสิบห้าหยวนออกมาแล้วโยนไปที่เบาะหน้า "แค่นี้แหละ"

คนขับหมดความอดทน พูดด้วยน้ำเสียงหยาบกระด้าง "แบบนี้ไม่ได้นะคุณให้ผมแค่นี้จะให้ผมวิ่งเสียเที่ยวเหวอ"

"อ้อ วิ่งเสียเที่ยวไม่ได้สินะ เมื่อคืนผมตีมาเต็มท้องเลย ถ้าอย่างนั้นผมถ่ายสินค้าบนรถให้คุณตีใหม่" เวินเสี่ยวฮุยทำท่าอาเจียนแห้งๆ

คนขับสบถอยู่ในปาก "ก็ได้ๆ คุณรีบลงไปเถอะ คิดซะว่าผมช่วยเองก็แล้วกัน" เวินเสี่ยวฮุยกลอกตา เปิดประตูลงจากรถไป ก่อนที่คนขับจะบิดหน้าต่างรถ เขาได้ด่าออกมาประโยคหนึ่ง

"ไอ้พวกผิดเพชเฮงช่วยเฮ้ย"

เวินเสี่ยวฮุยได้ยีนดั่งนั้นก็หันขวับกลับมา "ปู้มิ่งสิ มิ่งแม่งด่าใครวะ..." เขาตวัดขามายจะเตะประตู

คนขับเหยียบคันเร่งหนีทันที

เวินเสี่ยวฮุยเหวี่ยงเท้าขึ้นไปในอากาศ ชูนิ้วกลางใส่ทิศทางที่รถแท็กซี

* ซานหลี่ถุน ตั้งอยู่ในเขตเจาหยาง กรุงปักกิ่ง เป็นย่านที่เต็มไปด้วยบริษัท สำนักงาน และห้างร้านที่มีชื่อเสียงมากมาย อีกทั้งยังเป็นแหล่งรวมตัวของนักเที่ยวในยามค่ำคืน

** เซียงซาน เป็นสถานที่ท่องเที่ยวอดนียมในช่วงฤดูใบไม้ร่วง โดยผู้คนมักจะนิยมขึ้นไปชมใบไม้เปลี่ยนสีหรือใบไม้แดงกันที่นี่ ซึ่งสถานที่แห่งนี้ตั้งอยู่เกือบสุดเขตของกรุงปักกิ่ง

จากไปด้วยความโกรธ จากนั้นก็จามอย่างแรงอีกครั้ง เขาสูดดมกลิ่นของบ่นพึมพำ

"ไอ้บื้อเฮีย...ชิ คงไม่เป็นหวัดหรอกนะ"

เขาวิ่งเหยาะๆ กลับที่พักโดยไม่กล้ารื้ออีกต่อไป ถ้าเขาไม่รีบกลับห้องก่อนที่แม่ของเขาจะตื่นละก็ มีหวังตายแน่ๆ

เมื่อเขาเดินมาถึงชั้นล่างของตึกก็เห็นผู้หญิงสวมเสื้อกันลมสีดำคนหนึ่งแต่ไกล เธอผอมสูง บุคลิกสง่างาม อีกทั้งร่องเท้าสันเข็มก็ทำให้น่องเรียวยาว ขาวนวลผยองออกมา ผมสีดำยาวพาดบ่าสยายๆ สวมแว่นกันแดดในยามเช้า ริมฝีปากสีแดงบนใบหน้าที่ขาวราวกับหิมะนั้นสวยงามมาก เขาแอบให้คะแนนผู้หญิงคนนั้นแปดคะแนนเจ็บบๆ ในแง่ของรูปลักษณ์ แต่ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง ทำไมผู้หญิงคนนี้ยิ่งมองก็ยิ่งคุ้นตานั้น

"เสี่ยวซุย" หลังจากผู้หญิงคนนั้นเดินเข้ามาใกล้เขาก็ถอดแว่นกันแดดออก เธอเป็นสาวสวยตามคาด คิ้วตาสละเยียวอ่อน จมูกค่อนข้างโด่ง คางแหลม แต่ดวงตากลับบวมเป่งเหมือนลูกวอลนัท เห็นได้ชัดว่าผ่านการร้องไห้มา แถมยังร้องให้อย่างหนักเสียด้วย

หัวใจของเวินเสี่ยวซุยเต้นตึกตัก อารมณ์สลับซับซ้อนพรั่งพรูผ่านขึ้นมาทันใด ทั้งขุนเคื่อง รังเกียจ และประหลาดใจ เขาคิดไม่ถึงว่าซุนอิงจะเป็นฝ่ายมาหาเขาก่อน

"เรียกชื่อเฉยๆ แบบนี้ ฉันสนิทกับเธอมากหรือไงอ่าเจ้า"

"เสี่ยวซุย ฉันไม่มีเวลามาต่อล้อต่อเถียงกับนายหรอกนะ" ซุนอิงก้มหน้าคล้ายกำลังปรับอารมณ์

"เธอมาที่นี่ทำไม มีอะไรก็รีบพูดมา เชื้อใหม่แค่ฉันตะโกนแค่ครั้งเดียวแม่ฉันจะต้องถือไม้กวาดจากชั้นบนลงมาตีเธอแน่นอน"

ซุนอิงเงยหน้าขึ้น ดวงตาแดงก่ำทำให้เธอดูน่าสงสาร "หย่าหย่าไปแล้ว"

เวินเสี่ยวซุยตกตะลึง หยุดหายใจไปชั่วขณะ

หย่าหย่า? หย่าหย่าไม่ใช่ชื่อพี่สาวของเขาหรือ หย่าหย่าไปแล้วคืออะไร

"เสี่ยวซุย หย่าหย่าไปแล้ว พี่สาวนายจากไปแล้ว เธอฆ่าตัวตาย"

"เธอ..." เวินเสี่ยวซุยอยากจะพูดว่าเธอเป็นบ้าไปแล้วหรือ แต่เสียงกลับ

จุกอยู่ในลำคอ ทันใดนั้นเขาพลันรู้สึกว่่าฟ้าดินพลิกกลับสลับเปลี่ยน หายใจลำบากเหมือนกับโลกทั้งใบถูกพลิกคว่ำ วิงเวียนศีรษะจนแทบยืนไม่อยู่

เขามองไปรอบๆ

นี่เป็นเช้าที่เงียบสงบแสนธรรมดา คุณปู่ที่ปล่อยสุนัขออกมา คุณป้าที่ซื้อผักข้าว สาวสวยที่วิ่งจ็อกกิ้งตอนเช้า เด็กน้อยที่ไปโรงเรียน หล้าและต้นไม้ทุกต้นในชุมชนเก่าแก่ที่เขาอาศัยมาสิบกว่าปีไม่มีอะไรต่างจากเมื่อวานเลย เขาเองก็เหมือนกับในตอนที่เขาสืบสวนใหญ่ที่แอบย่องกลับห้องหลังจากเที่ยวจนหน้าใจทั้งคืน สิ่งเดียวที่ต่างออกไปคือผู้หญิงที่เขาไม่ยอมเจอกำลังยืนรอเขาอยู่ที่นั่นพร้อมกับข่าวที่เขาไม่อาจรับได้ โลกนี้เป็นอะไรไปทำไมจู่ๆ มันถึงได้เปลี่ยนไปซะ!

พี่สาวของเขาตายแล้วหรือ จะเป็นไปได้ยังไง หัวใจของผู้หญิงคนนั้นทั้งโหดเหี้ยมและแข็งแกร่งกว่าใครทั้งหมด เธอจะฆ่าตัวตายได้อย่างไร

คุณอิงสูดจุกก่อนหยิบซองจดหมายสีขาวซองหนึ่งออกมาจากกระเป๋า Birkin หนึ่งจระเข้

"นี่คือจดหมายสั่งเสียของหย่าหย่า เธอบอกว่าต้องเอาให้นายให้ได้"

เวินเสี่ยวซูยสั่งสะท้านไปทั้งตัว เขาปิดมือของเธอทิ้ง พุดจาสะเปะสะปะ "ปะ...ปะ...ประสาทหรือ ผู้หญิงคนนั้นไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับครอบครัวพวกเรานานแล้ว เธอจะเป็นหรือตายก็ไม่เกี่ยวอะไรกับฉัน!" แต่ผู้หญิงคนนั้นที่ต้องการเพียงความยิ่งใหญ่แต่ไร้ข้างอายุมีชีวิตรอยู่ในความทรงจำของเขามันก็มากพอแล้ว ตายแล้วมันหรือ ฆ่าตัวตายมันหรือ ทำไมล่ะ! ทำไมต้องมาบอกเขา เขาไม่อยากรู้เลยสักนิด!

"เสี่ยวซูย นายฟังฉันนะ นายเป็นครอบครัวเพียงคนเดียวที่หย่าหย่าเชื่อใจ เธอทำได้เพียงฝากเรื่องงานศพให้นายจัดการ นี่คือจุดประสงค์ที่ฉันมาหานาย"

"เรื่องงานศพ? เอะๆ นอกจากมรดกแล้วฉันไม่ต้องการอะไรทั้งนั้น ฉันไม่อยากจะเห็นหน้าเธอ เธอไปให้พ้นเลย รีบไสหัวไปซะ!" เวินเสี่ยวซูยรู้สึกว่่าหัวใจของเขาแทบจะแบกรับต่อไปไม่ไหวแล้ว ตอนนีเขาคงหาที่ซ่อนตัว

โดยเร็วที่สุดเพื่อช่วยตัวเองจากอารมณ์ที่ใกล้จะพังทลาย เขาวิ่งเข้าไปใน
ทางเดินของตึก

ซุนอิ่งเรียก "มีมรดก!"

ผีเท้าของเวินเสี่ยวซุยหยุดชะงัก

"แล้วก็มีลูกด้วย!"

ร่างกายของเวินเสี่ยวซุยแข็งทื่อ อย่างก้าวของเขาว่างเปล่าราวกับเหยียบ
บนปูผ้าย

ลูกหรือ...เขาได้ยินว่าหย่าหย่ามีลูกกับผู้ชายคนนั้น น่าจะโตแล้ว เขา
ไม่เคยเห็นเด็กคนนั้นเลย ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย หลายปีมานี้
พวกเขาทำเหมือนกับว่าหย่าหย่าไม่มีตัวตนไปโดยปริยาย แน่แน่นอนว่าจะไม่มี
การพูดคุยอะไรเกี่ยวกับเธอ นับตั้งแต่พ่อของเขาตายไป เขานึกว่าทั้งชีวิตนี้เขาจะ
ไม่มีวันข้องแวะใดๆ กับหย่าหย่าอีกแล้ว ไม่คาดคิดเลยว่าเมื่อได้ข่าวของเธอ
อีกครั้งในสี่ห้าปีต่อมาจะกลายเป็นข่าวการเสียชีวิตของเธอไปได้

ซุนอิ่งเดินเข้ามาพาลางสะอื้นให้ "เสี่ยวซุย ในจดหมายสั่งเสียของเธอ
ก็เขียนไว้อย่างชัดเจนแล้วว่าเธอทิ้งมรดกส่วนหนึ่งของเธอให้นายกับคุณป้า
เพียงแต่หวังว่านายจะดูแลลูกของเธอ หลานของนายนะ"

เวินเสี่ยวซุยหันกลับมามองเธออย่างดูร้าย นัยน์ตาแดงก่ำ "ไปให้พ้น"

ซุนอิ่งยังจดหมายใส่อกของเขา แล้วถอยออกไปสองก้าว เสียงสั่นสูง
ที่กระทบพื้นดังสะท้อนอยู่ในใจของคนทั้งสองที่แตกสลาย เธอปิดปาก น้ำตา
ไหลพราก หันหลังวิ่งจากไป

เวินเสี่ยวซุยตัวแข็งทื่อ มองดูจดหมายฉบับนั้นที่ปลิวตกพื้นตาปริบๆ
เขายืนนิ่งอยู่ที่เดิมราวกับว่าขาทั้งสองข้างถูกทากาวแน่นเอาไว้แล้ว

ผ่านไปเนิ่นนานเขารู้สึกว่าใบหน้าเริ่มเย็น เมื่อสัมผัสก็รู้สึกเยือก ทันใดนั้น
เร็วแรงในร่างกายก็ถูกสูบออกไปจนหมด เขาหลุดตัวนั่งลงกับพื้นแล้วหียบ
จดหมายขึ้นมาด้วยความสิ้นเทา

"เสี่ยวซุย เธอเป็นอะไรไป" คุณนายหวังที่อยู่ข้างห้องเดินออกมาจาก
ทางเดินพร้อมกับถุงข้าวของ

เวินเสี่ยวฮุยก้มหน้าลงกล่าวเสียงอู้ "ไม่มีอะไรครับ ต้มมากไปหน่อย อยาบอกแม่ผมนะ"

"โอ้เอ๊ย เจ้าเด็กคนนี่นี่ ทำร้ายร่างกายตัวเองตั้งแต่ยังเด็ก แก่แล้ว จะเสียใจ..." คุณนายหวังพึมพำกลางเดินผ่านเขาไป

โหล่ของเวินเสี่ยวฮุยสั้นเทา ทัศนวิสัยพวามัว เขาลุกขึ้นจากพื้นแล้ว ค้ำขาของจดหมาย ก่อนเดินโซซัดโซเซขึ้นชั้นบน และพุ่งเข้าไปในห้องอย่างรวดเร็วปานสายลม เขาลืมไปนานแล้วว่าต้องเปิดประตูอย่างเบาเมื่อ หลังจาก ปิดประตูแล้วก็วิ่งกลับไปห้องแล้วคลุมโปง

หย่าหย่าจากไปแล้ว ซ่าตัวตาย ซ่าตัวตาย ซ่าตัวตาย...

เวินเสี่ยวฮุยกัดริมฝีปากแน่น ไม่กล้าส่งเสียง ทว่าตอนนี้หน้าตาทำให้ ผ้าปูที่นอนเปียกชุ่มเป็นวงกว้าง

"เสี่ยวฮุย!" เฝิงเยวี่ยหวาผลึกประตูเปิด "ไอ้เด็กเหลือขอ ออกไปเที่ยวมา อีกแล้วไซ้ไหม!"

ในสมองของเวินเสี่ยวฮุยส่งเสียงดังหึ่งๆ ในใจของเขามีความคิดเดียว เท่านั้น

จะบอกแม่ไม่ได้

"แกจะคลุมโปงทำไม เสียโฉมแล้วเรอะ รองเท้าก็ไม่ถอด รอยเท้าเปื้อน เต็มพื้นหมดแล้ว ลุกขึ้นมาเสียให้สะอาดเดี๋ยวนี้!" เฝิงเยวี่ยหวาเข้ามาหมายจะ ดึงผ้าห่มออก

"แม่" เวินเสี่ยวฮุยเรียกด้วยเสียงสะอื้น "แม่อย่าสนใจผม ให้ผมอยู่ คนเดียวแป็บหนึ่งได้ไหม"

เฝิงเยวี่ยหวาตกตะลึง ขมวดคิ้วพลงปล่อยมือ "แกเป็นอะไรไป ร้องไห้เหวอ" ตอนนี้เวินเสี่ยวฮุยไม่ต้องการพูดอะไรทั้งนั้น เพียงต้องการซ่อนตัว เขา หดตัวเข้าไปในผ้าห่มโดยสมบูรณ์

เฝิงเยวี่ยหวาลังเลครู่หนึ่ง สุดท้ายก็ถอยออกไปและปิดประตูให้เขา เสียงกัลั่นร้องไห้ค่อยๆ ดังออกมาจากในผ้าห่ม

เวินเสี่ยวฮุยไม่รู้ว่่าตัวเองหลับไปตั้งแต่ตอนไหน เมื่อตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ก็เป็นเวลาเที่ยงแล้ว ภายในห้องเงียบมาก แม่ของเขากออกไปทำงานแล้วและ จะไม่กลับมาในช่วงเที่ยง

เขาลุกขึ้นนั่ง สมองว่างเปล่า ใช้เวลาในการตอบสนองเนิ่นนานกว่าจะ ตั้งวิญญูณากลับมาได้

เขาสูดจุก น้ำตาไหลรินออกมาพอประมาณแล้วและไม่สามารรถร้องไห้ ได้อีกต่อไป เขาเปิดผ้าห่มและพบของจดหมายของนั้่นที่เขาข่ายจนยับย่น เขาก็มันออกอย่างสิ้นเทา

จดหมายนั้่นมีเพียงหน้าเดียวซึ่งค่อนข้างสั้นสำหรับคำสั่งเสีย

'เสี่ยวฮุย ขอโทษ ฉันจะไปแล้ว

ไม่รู้ว่่าฉันยังมีคุณสมบัติมากพอที่จะเป็นพี่สาวของเธอหรือเปล่า แต่ว่่า ในใจของฉัน เธอเป็นน้องชายที่ฉันรักที่สุดเสมอ'

เมื่อเวินเสี่ยวฮุยอ่านสองบรรทัดนี้จบดวงตากก็เป็ยกขึ้นขึ้นมาอีกครั้ง เขาปาดน้ำตาแล้วอ่านด้านล่างต่อไป

'เธออย่าได้สืบหาสาเหตุที่ฉันเลือกที่จะจากโลกนี้ไปเลย และไม่ต้อง ไปถามใครๆ ด้วย รับประทานฉัน จะต้องรับประทานฉันนะ นี้ก็เพื่อความปลอดภัย ของเธอและคุณป้า นับตั้งแต่วันที่ฉันอยู่กับผู้ชายคนนั้นฉันก็คาดเดาจุดจบของ ตัวเองไว้แล้ว เธอไม่ต้องเสียใจเพราะฉัน นี่เป็นเพราะฉันสมควรได้รับมันเอง

ฉันเป็นห่วงอยู่อย่างเดียวกับคือลูกชายของฉัน เขาเพิ่งจะครบสิบห้าปีและเป็นเด็กที่โดดเด่นมากด้วย ฉันไม่วางใจที่จะฝากเขาให้กับคนอื่น ฉันอยากจะ ขอร้องไห้เธอดูแล ปกป้อง ให้ความรักและความห่วงใยแก่เขาก่อนที่เขาคจะโต เป็นผู้ใหญ่ ในมรดกของฉันมีห้องชุดและเงินสามล้านสำหรับเธอกับคุณป้า ฉันรู้ว่่าสิ่งเหล่านี้ไม่สามารถตอบแทนพระคุณของคุณลุงกับคุณป้าที่เลี้ยงดูฉันได้ ฉะนั้นก็ถือชะว่่ามันเป็นรางวัลที่ให้อเธอดูแลลั้วอ้แทนฉันก็แล้วกัน

เสี้ยวสุข หลายปีมานี้ฉันใช้ชีวิตอยู่กับความเจ็บปวดและความรู้สึกผิด มาโดยตลอด ในช่วงขณะสุดท้ายฉันอยากจะบอกเธอว่าตอนที่คุณลุงป่วยหนัก ฉันก็กำลังนอนอยู่ในโรงพยาบาลเหมือนกัน ฉันขยับตัวไม่ได้ด้วยซ้ำและไม่เต็มใจที่จะให้เขาเห็นสภาพหน้าอับอายของฉันก่อนที่เขาจะจากไป ฉันก็เลยไม่ได้ไปหา ฉันรู้ว่าเธอเกลียดฉันเพราะเรื่องนี้มาโดยตลอด ฉันไม่ได้ขอให้เธอยกโทษให้ ฉันแค่อยากให้เธอรู้ว่าฉันรู้สึกซาบซึ้งและรู้สึกผิดกับครอบครัวเธอมากแค่ไหน

ขอให้เธอรับปากฉันเรื่องหนึ่ง คุณแลลูกชายของฉัน ในโลกใบนี้เขาโดดเดี่ยวกว่าฉันซะอีก

ล้วยย่าหย่า ลายมือสุดท้ายก่อนตาย'

บทที่ 2

หลังอ่านจดหมายสั่งเสียจบวินเสี่ยวฮุยกี้เหม่อลอยอยู่นานกว่าจะได้สติ กลับมาอีกครั้ง เขาสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วล้มนตัวนอนบนเตียงอย่างแรง มองดู เพดานสีขาวดูจืดจาง ใบหน้าของลั่วหย่าหย่าผุดขึ้นมาในสมอง แต่ละครฉาก ในความทรงจำท่วมทับอยู่ในใจ

ลั่วหย่าหย่าเป็นลูกสาวบุญธรรมของครอบครัวเขา เธอไม่ได้ถูกรับเลี้ยง ตั้งแต่เด็ก ตอนที่หย่าหย่าถูกพ่อของเขารับเลี้ยงเธอก็อายุราวๆ สิบสองสิบสาม แล้ว พ่อของหย่าหย่ากับพ่อของเขากลายเป็นสหายร่วมรบที่ร่วมเป็นร่วมตายกันมา และหลับไปตลอดกาลในภูเขาหิมะที่ชายแดนเพื่อปกป้องพ่อของเขา แม่ของ หย่าหย่าไม่ต้องการพาลูกสาวที่โตขนาดนี้ไปแต่งงานใหม่ ดังนั้นพ่อของเขา จึงพาหย่าหย่ากลับมาบ้านโดยไม่ลังเล

ในเวลานั้นพ่อกับแม่ของเขาเพิ่งแต่งงานกันได้ไม่นาน แม่อายุมากกว่า หย่าหย่าเพียงสิบกว่าปี แน่หนอนว่าเธอไม่เต็มใจที่จะเป็นแม่เลี้ยงของเด็กสาว ที่โตขนาดนี้ แต่ก็ไม่สามารถปฏิเสธ 'ลูกสาวของผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิต' ได้ ตอนนั้นแม่เป็นพนักงานฝ่ายบัญชีในโรงงานทอผ้า หลังจากพ่อย้ายงานก็ ได้รับมอบหมายให้มาเป็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยในโรงงานทอผ้าเช่นกัน ฐานะทางการเงินของครอบครัวสุดแสนจะธรรมดา เมื่อมีคนกินข้าวและ ไปโรงเรียนเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งคนก็ถือว่าเป็นภาระหนักอึ้งสำหรับพวกเขา ยิ่งไปกว่านั้นหย่าหย่าหน้าตาสะสวย และไม่ใช้แค่สวยแบบธรรมดาๆ แต่เป็น

หน้าตาชนิดที่ถ้าใครได้เห็นเป็นต้องตกตะลึงจนยากจะลืมเลือนตั้งแต่แรกพบ เมื่อมีคนนอกแบบนี้เข้ามาอยู่ในบ้านก็เกิดช่องว่างขึ้นในใจแม่ของเขา เดิมทีเธอมีนิสัยดีอร่ามจนเฉียวอยู่แล้ว อีกทั้งไม่ใช่คนใจกว้างนัก ทนไปทนมาในที่สุดก็ระเบิดอารมณ์ขณะกำลังตั้งท้องเขา

แม่ของเขาอารมณ์แปรปรวนอย่างรุนแรงขณะตั้งครรภ์ และมักจะทะเลาะกับพ่อเรื่องหย่าหย่าอยู่บ่อยๆ พ่อจะนั่งเงิบเสียส่วนใหญ่ แต่เมื่อถูกบีบคั้นก็พูดว่าจะทำผิดต่อสหายร่วมรบไม่ได้ เป็นตายร้ายดีอย่างไรก็ต้องเลี้ยงหย่าหย่าจนเติบโตใหญ่

หย่าหย่าเข้าใจโลกมาก หรือเรียกว่าเจ้าเล่ห์ตามคำบอกเล่าจากแม่ของเขา หลังจากเขาเกิดมาก็เริ่มที่จะมาดูแลเขา ดังนั้นหย่าหย่าจึงแทบจะเป็นคนเลี้ยงเขาตั้งแต่เล็กจนโต ด้วยหัวใจอันเยาว์วัยก็ทำให้เขาสนิทกับพี่สาวมากกว่าพ่อแม่เสียอีก เขายังจำเรียงความที่ตัวเองเขียนเมื่อตอนยังเป็นเด็กได้...คนที่ฉันรักที่สุดในโลก เขาเขียนเกี่ยวกับพี่สาว

ต่อมาหลังจากที่หย่าหย่าจบมัธยมปลายแล้วก็ออกมาทำงาน ตอนนั้นชวนอิงเป็นเจ้าของร้านเสริมสวยที่หย่าหย่าทำงานพาร์ตไทม์อยู่และเป็นภรรยาน้อยของเศรษฐีคนหนึ่ง พวกเขาต่างรู้สึกว่าเป็นชวนอิงที่ทำให้หย่าหย่าเสียคน ในความทรงจำของเขายหย่าหย่าเคยหายไปช่วงหนึ่ง แต่เพราะตอนนั้นเขาอายุน้อยเกินไปจึงจำไม่ค่อยได้ ตามคำบอกเล่าของแม่ หย่าหย่าไปกับชายผู้มีอำนาจที่แต่งงานแล้วคนหนึ่ง อีกทั้งยังมีลูกด้วยกัน ตอนนั้นเธออายุแค่สิบแปดสิบเก้า เห็นจะได้ ซึ่งพ่อๆ กับเขาในตอนนั้น

การกระทำของหย่าหย่าทำให้พ่อโมโหจนกระอักเลือด นี่ไม่ใช่การเปรี้ยวเปรย แต่เขากระอักเลือดจริงๆ พ่อของเขาได้รับบาดเจ็บในสนามรบ ร่างกายตึงเครียดและทรุดลงอย่างต่อเนื่องตามวัยที่มากขึ้น ส่วนหย่าหย่าก็เริ่มกลับบ้านน้อยลงตั้งแต่ตอนนั้น และความสัมพันธ์กับครอบครัวของเขาก็ยิ่งห่างเหินขึ้นเรื่อยๆ

อย่างไรก็ดีเขาไม่เคยบอกพ่อกับแม่ หรือบางทีพ่อกับแม่อาจจะรู้อยู่แล้วแต่ไม่เคยพูด ตอนนั้นเขายังคงติดต่อกับหย่าหย่าตลอดเวลา เขาในวัยเด็ก

ไม่เข้าใจความชั่วความดีของผู้ใหญ่ รู้เพียงว่าพี่สาวก็คือพี่สาวซึ่งเธอดีกับเขา ตั้งแต่เล็กจนโต พ่อพี่สาวทำงานมีเงิน บางครั้งก็จะไปหาเขาที่โรงเรียน ชื่อนั่น ชื่อนี้ให้เขา พาเขาไปกินไปเที่ยว สำหรับเขาแล้วนอกจากพี่สาวไม่กลับบ้าน ก็แทบไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลย

หลังผ่านไปอีกหลายปีเขาก็เติบโตขึ้นจริงๆ และค่อยๆ เข้าใจอะไรมากขึ้น ขณะเดียวกันก็ได้รับอิทธิพลจากพ่อกับแม่มาด้วยจึงเริ่มมีมุมมองที่ต่างออกไป จากเดิมเกี่ยวกับหย่าหย่า ส่วนเหตุผลที่ทำให้เขาตัดขาดความสัมพันธ์กับหย่าหย่าจริงๆ ก็คือการเสียชีวิตของพ่อเขา

มันเป็นเรื่องเมื่อสี่ปีก่อน พ่อของเขาป่วยหนักอยู่บนเตียงและต้องการจะพบหน้าหย่าหย่าอีกสักครั้ง เขาไม่รู้ว่าหย่าหย่าอาศัยอยู่ที่ไหน เขาโทรศัพท์ไปนับครั้งไม่ถ้วน ขอร้องให้หย่าหย่ากลับมา ทว่าท้ายที่สุดเธอก็ไม่กลับมา แม่ของเขากล่าวหาซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าเป็นหย่าหย่าที่ทำให้พ่อโกรธจนล้มป่วย เมื่อก่อนเขาไม่กล้าเห็นด้วย แต่เพราะเรื่องนี้เขาจึงไม่สามารถเห็นเธอเป็นพี่สาวได้อีกต่อไป เขากลียดความเห็นแก่ตัว ความใจแคบใจดำ และความโหดร้ายของเธอ จึงได้แต่ถือว่าครอบครัวของเขาไม่เคยมีคนดังกล่าวอยู่ในครอบครัวมาก่อน

ชีวิตคนเรายาวนานขนาดนั้น เขานึกว่าสักวันหนึ่งพวกเขาจะได้เจอกันอีกครั้ง แต่ไม่คาดคิดว่าเมื่อได้รับข่าวของหย่าหย่าอีกครั้งจะเป็นครั้งที่สวรรคตและมนุษย์พรากจากกันตลอดกาล เมื่อความตายมาอยู่ตรงหน้า ความคับข้องใจทั้งหมดก่อนหน้านี้ก็เจือจางจนแทบจะมองไม่เห็น ในทางตรงกันข้ามความใจดีที่เธอเคยปฏิบัติต่อตัวเองกลับแจ่มชัดขึ้นในใจ

มีเบอร์โทรศัพท์ของทนายด้านล่างสุดของจดหมายสั่งเสีย เวินเสี่ยวสุยอ่านมันอยู่หลายรอบจนแทบจะจำได้อยู่แล้ว เขาควรโทรไปหาเบอร์นี้หรือเปล่า เขาจะต้องช่วยหย่าหย่าเลี้ยงดูเด็กคนนี้จริงหรือ สิบห้าปี...ก็ไม่ได้อ่อนกว่าเขาเท่าไรนี่นา เด็กโตขนาดนี้เขาจะเลี้ยงดูได้อย่างไร ขนาดตัวเองยังแทบจะเอาตัวไม่รอดเลย

เขาควรบอกเรื่องนี้กับแม่ของเขาหรือเปล่า แม้ไม่ชอบหย่าหย่ามาตลอด ถึงอย่างนั้นเขาก็เข้าใจแม่ แม้ว่าแม่จะปากร้ายทว่าไม่ใช่คนใจร้ายอะไร แต่ถ้า

ได้ข่าวการเสียชีวิตของหย่าหย่า แม่จะต้องโกรธจัดแน่ๆ แถมไม่มีวันที่จะรับลูกของหย่าหย่ามาเลี้ยงเป็นอันขาด หรือบางทีแม่อาจจะเห็นแก่ห้องชุดห้องนั้นกับเงินสามล้านแล้วเปลี่ยนใจก็ได้

เวินเสียวสุขครุ่นคิดจนปวดหัวก็ยังไม่ได้ข้อสรุป ทำยที่สุดเขาตัดสินใจอย่างเฉียบขาดก่อนที่ตัวเองจะต้องมานึกเสียใจทีหลัง เขาหยิบมือถือออกมาติดต่อหาหนายไม่ว่าจะอย่างไรหย่าหย่าก็ฝากฝังกับเขาเอาไว้ เขาจะไม่ไปเจอหน้าเด็กคนนั้นสักครั้งก็คงไม่ได้

ในไม่ช้าอีกฝ่ายก็รับสาย "สวัสดีครับ เจาไห่ครับ"

"เฮอ...ทนายเจา สวัสดีครับ"

"สวัสดีครับ ไม่ทราบว่ามีใครครับ"

"ผมคือ...เวินเสียวสุข"

"คุณเวิน? ผมกำลังรอสายจากคุณอยู่เลย"

"อ่อ" ปกติเวินเสียวสุขวาจาเชือดเฉือน สามารถตำคนหันนาที่โดยไม่ซ้ำคำแต่ในตอนนี้กลับตื่นเต้นจนไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี

เจาไห่ลดเสียงลง "คุณเวินครับ ถ้าคุณไม่ยุ่งล่ะก็ ป้ายพวงนี้พวกเรามาเจอกันหน่อยดีไหมครับ มีหลายเรื่องที่เราต้องคุยกันต่อหน้า แน่นอนว่า ลัว้อี้ก็มาด้วย"

"ได้ครับ"

"งั้นก็ตกลงตามนี้ อีกเดี๋ยวผมจะส่งเวลากับที่อยู่ให้คุณ"

"งานศพของเธอเรียบร้อยแล้วหรือยังครับ" เวินเสียวสุขโพล่งออกมา ปลายสายเงียบไปครู่หนึ่ง "เรื่องนี้...พวกเราไว้คุยกันต่อหน้าเถอะครับ"

"...ก็ได้ครับ"

เวินเสียวสุขลุกขึ้นมาอาบน้ำ จากนั้นประคบตาด้วยก้อนน้ำแข็งอยู่พักใหญ่ เมื่อมองดวงตาที่ยังคงแดงก่ำและแววตาที่อิดโรยในกระจก เขาก็ไม่อยากจะออกจากห้องเลยจริงๆ แต่ว่าเขายังคงต้องไปทำงาน

หลังเรียนจบมัธยมปลายเขาสอบไม่ติดมหาวิทยาลัยดีๆ แล้วก็ไปเรียนหนังสืออยู่แล้วเนื่องจากสนใจด้านการแต่งหน้าทำผมตั้งแต่เด็ก ศึกษาไป

ศึกษามากก็เริ่มมีชื่อเสียงขึ้นมาบ้าง แอ็กเคานต์เว่ยป้อ* ด้านการแต่งหน้าที่เขา สร้างขึ้นมีแฟนคลับติดตามอยู่ถึงหกหมื่นกว่าคน และด้วยเหตุนี้เขาจึงมีโอกาสดำเนินงานพิเศษ อีกทั้งยังไปเข้าตาหุ้นส่วนของจิวซิงส์ได้จึงสตูดิโอซึ่งเป็นบริษัทชั้นนำในวงการอีกด้วย ซึ่งตอนนี้เขาก็กำลังฝึกงานอยู่ที่จิวซิงส์

แม้เงินเดือนของเด็กฝึกงานจะอยู่ที่หนึ่งพันห้าร้อยหยวนเท่านั้น แต่นี่เป็นสถานที่ที่คนจำนวนมากไม่มีปัญญาเข้ามาแม้จะทุ่มเงินก็ตาม ทรายไบโดที่ได้ฝึกงานที่จิวซิงส์ปีครึ่ง ต่อไปก็จะสามารถหางานที่ดีได้ทุกที่ สิ่งที่สามารถเรียนรู้และผู้คนที่ได้คลุกคลีที่นั่นล้วนไม่ธรรมดา การเข้าสู่วงการแฟชั่นและวงการบันเทิงในอนาคตก็จะง่ายดายราวพลิกฝ่ามือ

เขามาถึงสตูดิโอด้วยความเร่งรีบ ทันทีที่เข้าไปเสียงแผดตะโกนของชายคนหนึ่งก็ดังขึ้น

"นี่ นาย มาสายสิบห้านาทีนะ"

เวินเสี่ยวฮุยพูดเสียงเบา "รถติด"

"คนอื่นขับรถจะบอกว่าตัวเองรถติดก็ได้ แต่นายนั่งรถไฟใต้ดินจะไปติดบ้างอะไร ชนกับได้เดือนหรือ" ผู้ชายที่ทำผมไฮโดลีสีเบจเดินเข้ามา รูปร่างของเขาไม่สูง สวมกางเกงหนังทรงสกินนี่ เข้ากับรองเท้าหนังที่บางเหมือนไม้กระดานหาวาย เขาผอมจนใบหน้าตอบ คิ้วตาคมก้นบั้นว่าไม่เลว น่าเสียตายที่ต่อให้แต่งหน้าหนักกว่านี้ก็ปกปิดสีหน้าร้ายๆ ของเขาไว้ไม่อยู่

คนคนนี้เป็น Luca ซึ่งเวินเสี่ยวฮุยแอบตั้งชื่อให้ว่าเป็นคนเลวอันดับหนึ่งในสตูดิโอ เป็นเด็กฝึกงานเหมือนกับเขา เพียงแต่ทำงานมาก่อนเขาครึ่งปี และเอาแต่หาเรื่องตลอดเวลาตั้งแต่เขาเข้ามาทำงานวันแรก ถ้าเป็นเวินเสี่ยวฮุยในเวลาปกติก็คงไม่ปล่อยให้อีกฝ่ายเห็บแถมหรือก แต่ตอนนี้เขาไม่มีอารมณ์จะสนใจกับการขี้ขลาดแบบนี้จริงๆ จึงวางกระเป๋าแล้วเดินเข้าไปข้างใน

"เอ๋?" Luca เดินเข้ามา เชิดคางของเขาขึ้น "เป็นอะไรไป ตาแดงยังกับกระต่าย โดนเตะหรือ หรือว่าอกหักแล้วก็เลยอ่อนไหว?"

"ดี๊มมานะ" เวินเสี่ยวฮุยบัดมือของเขา "เลิกยุ่งวายเป็นอันเสียใจ"

* เว่ยป้อ เป็นแพลตฟอร์มโซเชียลมีเดียอย่างหนึ่งของจีน คล้ายกับ Facebook

"ชิ" Luca จ้องเขา "เสวี่ยหลี่มาแล้ว รอนายอยู่นะ"

เวินเสี่ยวฮุยสุดหยาใจเฮือกใหญ่ ผืนทำตัวให้กระปรีกระเปร่า จากนั้น
ป็นยิ้มเดินเข้าไปแล้วเรียกด้วยความอ่อนหวาน

"พี่เสวี่ยหลี่"

ผู้หญิงคนหนึ่งที่กำลังเล่นมือถืออยู่บนโซฟาเงยหน้าขึ้นมา เธอดูเหมือน
อายุแคี่ยี่สิบเจ็ดเท่านั้น หน้าตาสวยเย้ายวน ตั้งแต่ทรงผม การแต่งหน้า
ไปจนถึงเครื่องประดับและเสื้อผ้า ไม่มีส่วนไหนที่ไม่ประณีตหรูหราเลย ทั้งตัวของ
เธอคนนั้นดูเหมือนกำลังเปล่งประกาย

เสวี่ยหลี่ยิ้มปาก "Adi ทำไม่ถึงนานขนาดนี้"

"เมื่อคืนเพื่อนฉลองวันเกิดก็เลยดื่มมากไปหน่อยนะครับ" เวินเสี่ยวฮุย
นั่งลงพร้อมรอยยิ้มสดใส ก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงที่ดังกินจริงจนคนทั้งสตูดิโอ
ได้ยิน "ว้าว Cartier คอลเล็กชั่นสปริงรุ่นลิมิเต็ดอี디션ที่เพิ่งออกใหม่หรือ"
เขาคว้าข้อมือบอบบางของเสวี่ยหลี่ขึ้นมา นิ้วสัมผัสสร้อยข้อมือเพชรอันวิจิตร
งดงามเส้นนั้นแผ่วเบา เมื่อเหลือบเห็นว่าลูกค้าหลายคนที่กำลังทำผมอยู่ใน
สตูดิโอต่างมองมาทางนี้ เขาก็รู้ว่าภารกิจของเขาในวันนี้บรรลุผลแล้ว

หลังจากเสวี่ยหลี่รู้สึกได้ถึงแวตอาธิจรรย์ษาเหล่านั้นแล้วก็หัวเราะ
อย่างมีความสุข

"สวยใช้ใหม่ละ ตอนนั้นฉันไปช้อปปิ้งในร้าน แคเห็นแวบแรกก็ชอบเลย
ทั้งประเทศมีเส้นนี้แค่เส้นเดียวนะ"

"ทั้งประเทศมีแค่เส้นเดียวหรือ! สวยปังมาก โดยเฉพาะเวลาที่อยู่บน
ข้อมือคนสวยๆ อย่างพี่เสวี่ยหลี่ สวยกว่าอยู่ในตู้โชว์หมิ่นเท่าเลย!"

เสวี่ยหลี่หยิกแก้มของเขา "เสี่ยวฮุยปากหวานจริง" เธอเปิดกระเป๋าแล้ว
หยิบกล่องของขวัญออกมาจากข้างใน "อ๊ะ ของฝากที่ฉันซื้อมาฝากเธอ
จากญี่ปุ่น แล้วอย่ามาหาว่าพี่สาวไม่รักเธอละ"

เวินเสี่ยวฮุยเปิดกล่องของขวัญออก ข้างในมีกระเป๋าสตาจ Prada
นอนแน่นิ่งอยู่ เขาขอบคุณด้วยความตกใจและดีใจเป็นเวลานาน ทำเอา
เสวี่ยหลี่หัวเราะไม่หยุด

เสวี่ยหลี่ดูเวลา "จันฉันไปก่อนนะ"

ดวงตากลมโตของเวินเสี่ยวซุยเป็นประกาย "พี่เสวี่ยหลี่ พี่ตั้งใจเอาของฝากมาให้ผมหรือ ทำยังไงดี ซาบซึ่งจะตายอยู่แล้ว"

"ทางผ่านระหว่างไปสถานีนี้น่า ถึงยังงៃช่วงนี้ก็กว้างๆ ด้วย จริงสิ ฉันมีงานวันเสาร์ วันนั้นทำตัวให้ว่างเพื่อฉันหน่อยนะ"

"ไม่มีปัญหา ฐานะของพี่เสวี่ยหลี่สำคัญที่สุดสำหรับผมอยู่แล้ว" เขาเดินไปส่งเสวี่ยหลี่ที่หน้าประตู

ก่อนที่เสวี่ยหลี่จะออกไปข้างนอก จู่ๆ ก็เหมือนนีกะโรวางอย่างได้ "Adrian นายก็อย่าเอาแต่ดื่มเหล้าไม่หลับไม่นอนสิ วันนีส์หน้าดูแย่มากเลย หน้านี้ซีดเซียว...อา ไม่ใช่ว่านายเจอรองพื้นอะไรดี ๆ หรือกะนะ ดูเป็นธรรมชาติมากเลย"

เวินเสี่ยวซุยหัวเราะพลางเอ่ย "เปล่าสิักหน่อย วันนี้ผมไม่ได้แต่งหน้า"

เสวี่ยหลี่ส่งเสียงหือออกมา "อายุน้อยนี่ดีจริงๆ ผิวนุ่มจนน้ำແທบจะหยดออกมาได้"

"ผิวของพี่เสวี่ยหลี่ต่างหากที่นุ่มจนน้ำແທบจะหยดออกมาได้ ยังจะว่าคนอื่นอีก"

เสวี่ยหลี่หัวเราะพรีด "เอาละ ฉันไปแล้ว ไม่ต้องส่งหรือ"

"พี่เสวี่ยหลี่" เวินเสี่ยวซุยเรียกเธอไว้

"หืม?"

เวินเสี่ยวซุยยิ้มพร้อมกับพูดอย่างจริงใจ "อันที่จริงวันนี้ผมดวงชวยมากๆ เรื่องดีเรื่องเดียวก็คือการได้เจอพี่ ขอขอบคุณมากครับ"

เสวี่ยหลี่ยิ้มบางๆ กะพริบตา ก่อนโบกมือแล้วจากไป

หลังจากส่งคนแล้วเวินเสี่ยวซุยพึงอยู่ตรงประตู เขาถอนหายใจหนักๆ อีกรอบไม่รู้ว่าเป็นเพราะเมาค้างหรือร้องไห้นานเกินไป ตอนนีเขารู้สึกว่าศิริชะແທบจะแตกออกเป็นเสียงๆ เหมือนจะหมดสติไปได้ทุกเมื่อ

เมื่อเดินกลับเข้ามาในสตูดิโอ Luca ที่กำลังทำผมให้คุณนายคนหนึ่ง ก็จิงใจพูดเสียงดัง "ใช่แล้ว ก็เสวี่ยหลี่คนที่เป้นพิธิกรรายการบันเทิงช่องสองนั่นง"

จะต้องมีเสียงเสียงแน่ๆ สร้อยข้อมือเส้นนั้นคือรายได้ทั้งปีของนางเลยนะ"

กองเพลิงก่อตัวขึ้นในใจของเวินเสี่ยวซุย เขาพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา "Luca เอ๊ย นายมาเป็นสไตลิสต์นี่ไม่สมกับความสามารถของนายเลยนะ ทำไมไม่ไปเป็นหน่วยสืบราชการลับละ คุณนายจาง คุณต้องระวังเวลาพูดกับ Luca หน่อยนะครับ Luca มีแค่ความสามารถในการนิทาคนอื่นแบบหน่วยสืบราชการลับเท่านั้น แต่ไม่มีความสามารถในการเก็บความลับอย่างพวกหน่วยสืบราชการลับหรอกนะครับ"

Luca ขึ้นเสียง "เวินเสี่ยวซุยนายหมายความว่ายังไปอะไร!"

"จางสงยนายหมายความว่าอะไร!" เวินเสี่ยวซุยจิ้มที่หน้าผากของเขา ด้วยเพลิงโทสะแห่งความชั่วร้าย "ปากของนายวันๆ เอาแต่โกหก นายมีสิทธิ์อะไรมานินทาลูกค้าของฉัน"

"นายมันไอ้..."

"เสียงดังอะไรกัน!" เสียงตะโกนดังมาจากในออฟฟิศ ชายที่มีผ้าปิดตาอยู่บนศีรษะพุ่งตัวออกมาจากข้างใน "ยังมีลูกค้าอยู่ที่นี้ คุณภาพของพวกนายสองคนสิ ไม่อยากทำงานกันแล้วหรือไง!"

คนที่ดำเป็นชายวัยสามสิบต้นๆ ตาสองชั้นแบบยุโรปที่กว้างเป็นพิเศษ ดูไม่ค่อยเข้ากับรูปร่างแบบเอเชียของเขาสักเท่าไร แต่ก็นับว่าเป็นคนหน้าตาดี

เวินเสี่ยวซุยพูดเสียงเบาทันที "Raven ขอโทษที่ครับ ผมผิดไปแล้ว" Raven เป็นหนึ่งในหุ้นส่วนของสตูดิโอจิวี่ซิง เป็นสไตลิสต์และช่างแต่งหน้าที่มีชื่อเสียงในวงการ อีกทั้งยังมีทรัพยากรอย่างดาราและวงหน้าอยู่ในมือไม่น้อย แม้จะเคยได้ยินมาว่ามีนิสัยขี้กังวลและชีวิตส่วนตัวยุ่งเหยิงเป็นอย่างยิ่ง แต่ว่าเวินเสี่ยวซุยก็ชื่นชมเขามาก ไม่ใช่เพราะเหตุอื่นใดแต่เพราะความแข็งแกร่งและความสามารถของเขา

Luca ลดมาดใหญ่โตลงมาในทันที "Raven ขอโทษที่"

Raven มองค้อนเขาก่อนจะยิ้มพลางเดินเข้าไป "พี่จาง ขอโทษด้วยนะครับ เด็กใหม่ไม่รู้เรื่อง วันนี้ให้ผมรับผิดชอบดีไหมครับ"

คุณนายจางพยักหน้าอย่างสง่างาม

บทที่ 3

หลังเลิกงานทั้งสองคนถูกเรียกไปด่าในออฟฟิศยกใหญ่ ทั้งยังถูกหักเงิน
ห้าร้อยหยวน ต้องทำงานฟรีไปหนึ่งสัปดาห์

เวินเสี่ยวซูยเดินออกมาจากสตูดิโอ รู้สึกว่าทั้งร่างกายไร้เรี่ยวแรง การเดิน
แต่ละก้าวเหมือนเท้าถูกถ่วงด้วยตะกั่ว วันนี้เป็นเหมือนวันชวยของตัวเอง
เขารู้สึกทรมานนับตั้งแต่ลืมตาจนถึงตอนนี้ แม้ว่าเขาต้องการที่จะประหยัดเงิน
แต่ก็ยังอดไม่ได้ที่จะเรียกรถ

เขาเดินโซซัดโซเซกลับที่พัก เมื่อเงยหน้าขึ้นจุ่มกของเขาก็ได้กลิ่นหอม
ของอาหารที่ล่อยออกมาจากในห้อง กลิ่นแสนธรรมดาที่ไม่เคยได้รับความสนใจ
ใดๆ จากเขาในวันปกติ แต่ในเวลานี้กลับทำให้เขารู้สึกตื่นตันเป็นพิเศษ เพราะ
ตั้งแต่เช้าจนถึงตอนนี้ในหัวของเขาเต็มไปด้วยล้วยห่าหยาที่เสียพ่อตั้งแต่
ยังเด็ก ถูกแม่ทอดทิ้ง ออกจากบ้านไปทำงานตั้งแต่อายุสิบกว่าปี และสุดท้าย
ก็จบชีวิตลงตั้งแต่ยังสาว เกรงว่าสำหรับเธอนั้นคงยากที่จะพบเจอความสุข
ที่เรียบง่ายแบบนี้

เขาลักประตูห้องเปิดออก เสียงของฝิ่งเยวี่หวาลอยมาจากในครัว
"ไอ้เด็กเฮงชวย เข้าห้องถอดรองเท้าด้วย!"

"รู้แล้ว"

เวินเสี่ยวซูยเปลี่ยนรองเท้าแตะ เดินเข้าไปในห้องครัว

ฝิ่งเยวี่หวาหันมองเขา สีหน้าเป็นกังวลเล็กน้อยอย่างเห็นได้ชัด หลังจาก

เห็นว่าสีหน้าของเขาไม่สู้ดีก็ขมวดคิ้ว

"แกเป็นอะไรกันแน่ ป่วยหรือเปล่า"

"เปล่า แค่อึดแล้วทรมาณ"

"แกยังมีหน้ามาพูดอีก?"

เวินเสี่ยวสูยจับๆ ผม "ก็เพื่อนฉลองวันเกิดนี่นา"

เฟิงเยวี่ยหวาดลิ่งตามองเขา "ตั้งแต่เข้ากลับมาก็สะอึกสะอื้น ถ้าไม่รู้
คงนึกว่าแกถูกข่มขืนซะอีก"

เวินเสี่ยวสูยหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก "แม่อย่าหัวแบบนี้ได้ไหม"

เฟิงเยวี่ยหวาส่งเสียงหือ "อกหักหรือ"

"เปล่าสักหน่อย" เวินเสี่ยวสูยเดินเข้าไปโอบเอวของเฟิงเยวี่ยหวาพร้อม
ออดอ้อน "ผมยังหาหนุมล่าที่มีไอนั้นยาวสิบแปดเซ็นต์กับกล้ำหน้าท้อง
แปดแพ็กส์ไม่ได้เลย จะไปอกหักได้ยังไง"

เฟิงเยวี่ยหวามองค้อนเขาด้วยสายตา 'หน้าไม่อาย' ทว่าสีหน้ากลับ
ผ่อนคลาย

เขากับแม่คุยกันแทบทุกเรื่องตั้งแต่ยังเด็ก แม่ของเขาค่อนข้างทันสมัย
ตอนนั้นไม่ว่าจะเป็นกระโปรงสั้นเอวย กางเกงขาม้าเอวย ดัดผมเอวย ลักคิ้วเอวย
เธอมักเป็นคนแรกๆ ที่กล้าลองของใหม่ๆ อยู่เสมอ อายุสี่สิบกว่าแล้วแต่ก็ยัง
กล้าสวมเสื้อผ้าตามแฟชั่น ทั้งยังรักษาหุ่นไว้อย่างดี ฉะนั้นเขาจึงไม่เคยปิดบัง
เรื่องที่เขาชอบผู้ชาย และแม่ก็ยอมรับมันอย่างใจเย็น

เขาเอาหน้าขบไหล่แม่ รู้สึกใจเย็นลงมาหน่อย พຽนี้...เขาจะสามารถ
เผชิญหน้ากับ 'หลาน' ที่เขาไม่เคยเห็นหน้าค่าตาอย่างใจเย็นได้หรือเปล่า

วันรุ่งขึ้นหลังเลิกงานเวินเสี่ยวสูยรีบรุดไปยังสถานที่ที่ทนายเงาส่งตำแหน่ง
มาให้ เขาหลงทางทันทีที่ออกจากรถไฟใต้ดิน เขาเติบโตในเมืองหลวงแต่ว่า
ไม่เคยมาที่นี่ แต่หลังจากถามทางคนแล้วเขาก็เดินไปยังทิศใต้

เวินเสี่ยวสูยเดินไปเกือบสิบนาทีก็ยังไม่เห็นอาคารหลังใหญ่ที่คนสัญจร
ไปมาพูดถึง เขาารู้สึกหงุดหงิดและร้อนใจเล็กน้อยกับการหลงทางของตัวเอง

รวมถึงคนที่กำลังจะไปเจอด้วย

เสียงของจักรยานดังขึ้นจากด้านหลัง เขาหันไปต้องการจะเรียกให้หยุดเพื่อถามทาง ทว่าทันทีที่หันตัวไปก็เห็นว่าจักรยานเกือบจะมาถึงด้านหลังตัวเองแล้ว ทั้งสองคนสบตากัน เวินเสี่ยวซุยไม่ทันมองให้ชัดเจนว่าอีกฝ่ายมีหน้าตาอย่างไร จำได้แค่เพียงความประหลาดใจที่วูบผ่านนัยน์ตาสีดำสดใสคู่นั้น ทั้งสองคนตกใจพร้อมกัน เมื่อจักรยานเสียหลักเขาก็เสียสมดุลและถูกเฉี่ยวล้มลงไปกับพื้นทันที

จักรยานส่งเสียงเบรคอย่างกะทันหันจนแทบแห้วหู

เวินเสี่ยวซุยล้มอยู่บนพื้น ความรู้สึกไร้เรี่ยวแรงเข้าตาโคมแบบจับปล้นไอ้ที่เจ็บก็เจ็บอยู่ เพียงแต่รู้สึกว้าวตั้งแต่เมื่อวานจนถึงตอนนี้ทุกอย่างล้วนไม่ราบรื่น และมันทำให้เขารู้สึกเหนื่อยเอามากๆ

"ขอโทษครับ คุณไม่เป็นไรนะ" เสียงสดใสดังขึ้นเหนือศีรษะ หัวใจของเวินเสี่ยวซุยสั่นสะท้านทันทีที่ได้ยินเสียงนี้ มันเป็นเสียงของวัยรุ่นที่อยู่ระหว่างความเป็นเด็กและผู้ใหญ่ เสียงนั้นให้ความรู้สึกงดงามราวกับแสงอาทิตย์ที่ทะลุผ่านอากาศและส่องมายังพื้นโลก ไพเราะจนรู้สึกด้านชาไปทั้งตัว

เวินเสี่ยวซุยอดที่จะเงยหน้าขึ้นไม่ได้ สิ่งที่ปรากฏสู่สายตาเป็นอย่างแรกคือรองเท้ายี่ห้อฟ้าสีขาวยาวสะอาด จากนั้นก็เป็นสองชายาวที่ดูเหมือนจะล่องหนเพราะกางเกงพละของโรงเรียนที่สวมอยู่ ตามมาด้วยชายเสื้อสีขาวราวหิมะ กระดุมธรรมดาแต่ละเม็ดที่แวววาว แขนเสื้อขีดทับครึ่ง สูดหายใจเป็นไพล่ารำแผ่วว้างกับลูกกระเดือกที่หนุนออกมา สายหูฟังสีขาวที่หย่อนลงมาจกคอของเด็กหนุ่มส่ายไปมาตรงหน้าเขาราวกับนาฬิกาสะกดจิต ทำให้สติหลุดไปชั่วขณะหนึ่ง เวินเสี่ยวซุยรู้สึกว่าร่างกายของตัวเองร้อนผ่าวเล็กน้อย ประหม่าจนไม่กล้ามองขึ้นไปด้านบน แม้ตอนนั้นเขาจะทำงานแล้ว แต่ก็เพิ่งเลิกใส่ชุดนักเรียนไปยังไม่ถึงปี ลำพังเสียงและรูปร่างของนักเรียนชายคนนี้ก็ทำให้เขาเสียสมาธิเล็กน้อย

"คุณเป็นอะไรไป บาดเจ็บหรือ" เด็กหนุ่มคุกเข่าลง

เมื่อเวินเสี่ยวซุยเงยหน้าขึ้นก็สับสนกับสายตาที่ล้าลึกและงดงามคู่นั้น

เขาทั้งผิดหวังและตื่นเต้นเล็กน้อย ผิดหวังที่เด็กหนุ่มคนนี้ดูเหมือนอายุเพิ่งจะสิบห้าสิบหกปีเท่านั้น ยังเด็กเกินไป แล้วก็ตื่นเต้นที่เขา มีหน้าตาหล่อเหลาขั้นสุดซึ่งเข้ากับเสียงและร่างกายของเขาได้อย่างเหมาะเจาะ ผิวพรรณละเอียดเรียบเนียน ผมสีดำหนา เมื่อมองขึ้นไปจากด้านล่างก็เห็นขนตาราวกับพัดสองเล่ม ริมฝีปากสีแดงสดใสเป็นพิเศษ ทั้งร่างกายยังส่งกลิ่นอายแห่งความเยาว์วัยและเปล่งแสงอาทิตย์ออกมา นำมาองจนแทบตา

หัวใจของเวินเสี่ยวฮุยเต้นรัวเร็ว แม้เขาจะชอบหนุ่มล่ำที่เป็นผู้ใหญ่ตลอดมา ไม่เคยสนใจหนุ่มน้อยน่ารักประเภทนี้ แต่ว่าเด็กคนนี้น่าตาดีเหลือเกิน น่าหลงใหลอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ระยะเวลาที่ตกอยู่ในภวังค์เขาก็รู้สึกว่าได้เด็กหนุ่มคนนี้ดูคุ้นตาอยู่เล็กน้อย ทว่าก็นึกไม่ออกว่าเคยเห็นที่ไหน

ดวงตาของเด็กหนุ่มก็จับจ้องไปที่ใบหน้าของเวินเสี่ยวฮุยตลอดเวลาเช่นกัน ด้วยดวงตาเป็นประกาย

เวินเสี่ยวฮุยถูกอีกฝ่ายมองจนใบหน้าร้อนผ่าว

เด็กหนุ่มพุงเขาลุกขึ้น

หลังจากเวินเสี่ยวฮุยยืนตัวตรงแล้วก็พบว่าเด็กคนนี้สูงกว่าเขา แม้เขาไม่นับว่าสูงมาก แต่ดีเลวอย่างไรก็สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเจ็ดเซนติเมตรตามมาตรฐาน โภชนาการสำหรับเด็กสมัยนี้ดีเกินไปจริงๆ

เด็กหนุ่มกล่าวขอโทษ "ขอโทษทีนะครับ พอดีผมกำลังฟังเพลงก็เลยใจลอยนิดหน่อย คุณบาดเจ็บตรงไหนหรือเปล่า"

"แค่ถลอกนิดหน่อย ไม่เป็นไร" เวินเสี่ยวฮุยตบๆ กางเกง

"คุณไม่เป็นไรจริงหรือ อยากไปตรวจที่โรงพยาบาลไหม"

"ไม่ต้องๆ" เวินเสี่ยวฮุยโบกมือไปมา

เด็กหนุ่มจ้องมองเขา ไม่มีท่าทีจะจากไป

เวินเสี่ยวฮุยนึกอะไรบางอย่างได้จึงหยิบมือถือแล้วแสดงความให้อีกฝ่ายดู

"เอ๊ะ นายรู้จักที่นี่หรือเปล่า ฉันหาไม่เจอ"

เด็กหนุ่มอ่านข้อความ ลูกกระเดือกขยับไหว เขามองเวินเสี่ยวฮุย

อย่างลึกซึ้งครั้งหนึ่ง

"ทางผ่านพอดี นั้นเดียวผมพาคุณไปก็แล้วกัน"

"เหอจั้นชอบคุณนะ"

เด็กหนุ่มตบๆ เบาะหลัง "มาเถอะ"

เวินเสี่ยวฮุยก้าวขึ้นไปนั่งที่เบาะหลัง มองดูรอบแควที่วับๆ แวมๆ อยู่ภายใต้
 แลือเซ็ดสีขาของเด็กรุ่น ในใจคิดว่า มีโอกาสแล้วไม่จัดสักหน่อยหรือไง
 ใ้อับ ฉะนั้นเขาจึงโอบอย่างไม่เกรงใจ

ร่างกายของเด็กหนุ่มสั้นสะทั้นเล็กน้อย ไม่ซ้ำที่จักรยานออกไป

เวินเสี่ยวฮุยอยากจะทำอะไรบางอย่าง แต่ก็รู้สึกว่าการเกี้ยวพาราสี
 เด็กหนุ่มที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะนั้นไม่ค่อยดีสักเท่าไร สุดท้ายแล้วเขาก็ยังชอบ
 ชายหนุ่มที่เป็นผู้ใหญ่ ยิ่งไปกว่านั้นตอนนี้เขาก็ไม่มีกะใจจริงๆ จึงล้มเลิก
 ความคิดไป

เด็กหนุ่มก็ไม่ได้ทำอะไร เขาขี่จักรยานอย่างสงบ

สายลมในฤดูใบไม้ผลิเย็นสดชื่นปะทะใบหน้า เวินเสี่ยวฮุยหรีตาลง
 อย่างสบายๆ กลิ่นอาฟเตอร์เชฟ* จางๆ ที่ลอยอยู่ในอากาศนั้นเย็นสบาย
 จนชวนให้จิตใจชื่นมื่น แลือเซ็ดของเด็กหนุ่มก็ถูกลมพัดปลิวขึ้นลุบได้แก้มของ
 เวินเสี่ยวฮุยอย่างละมุนละไมคล้ายกับไม่มีอยู่จริง ซึ่งเปี่ยมไปด้วยลมหายใจ
 แห่งสบายของแสงอาทิตย์

หลังผ่านไปหลายปีฉากนี้ก็ยังคงตราตรึงอยู่ในใจของเวินเสี่ยวฮุยอย่าง
 ลึกซึ้ง แม้แต่เวลาที่นึกถึงมัน กลิ่นอาฟเตอร์เชฟที่ปะปนกับกลิ่นอายของ
 แสงแดดนั้นเหมือนยังคงอ้อยอิ่งอยู่ระหว่างลมหายใจ ดังตามราวกับแสงแดด
 อันอบอุ่นในเดือนเมษายน อบอุ่นและบริสุทธิ์ชวนให้หลงใหลมัวเมา

ในไม่ช้า เด็กหนุ่มก็หยุดรถที่หน้าโรงบ่มไวน์ขนาดเล็กแห่งหนึ่ง หน้าประตู
 ของโรงบ่มไวน์มีขนาดใหญ่ ทว่าการตกแต่งสไตล์ยุโรปนั้นแสดงถึงรสนิยม
 อันสูงลิ่ว ทั้งยังสร้างสรรครายละเอียดได้อย่างประณีต กลิ่นหอมละมุนของ

* อาฟเตอร์เชฟ (Aftershave) เป็นผลิตภัณฑ์ที่ใช้หลังจากการโกนหนวด โดยจะทาขลิบเฉพาะบริเวณที่โกนหนวด
 เท่านั้นเพื่อช่วยป้องกันการติดเชื้อที่อาจเกิดจากการโกนหนวด นอกจากนี้ยังช่วยเพิ่มความชุ่มชื้นและลด
 การระคายเคือง

ไวน์แดงพุ่งปะทะใบหน้า

เวินเสี่ยวฮุยพูดว่า "ใช่เลย ที่นี่แหละ ขอขอบคุณมาก"

"เข้าไปเถอะ" เด็กหนุ่มพูด

"อืม ไปก่อนนะ พ่อสุดหล่อ" เวินเสี่ยวฮุยสูดหายใจเข้าลึก เดินเข้าไปด้วยหัวใจที่หนักอึ้ง

ชายวัยสามสิบกว่าคนหนึ่งเดินออกมาจากในโรงป่มีไวน์ สวมชุดสูทและรองเท้านั่ง รูปร่างสูงใหญ่ สวมแว่นตาสีทองดูเข้มงวด ภาพลักษณ์สง่าผ่าเผย ดูเป็นชายหนุ่มที่ครบเครื่อง

"คุณเวิน? สวัสดีครับ"

"สวัสดีครับ ทนายเจาสินะครับ"

"ใช่ครับ พวกคุณมาครบกันพอดี" สายตาของเจาใหม่มองไปยังด้านหลังของเวินเสี่ยวฮุย

"พวกเรา?" เวินเสี่ยวฮุยอึ้งไป ทันทีที่หันไปก็พบว่าเด็กหนุ่มคนนั้นตามเขาเข้ามาเงียบๆ

เกิดประกายจ้าสายหนึ่งรูปผ่านในใจของเขา ตัดให้สมองของเขาว่างเปล่าไปชั่วขณะหนึ่ง ทันใดนั้นเขาก็นึกขึ้นได้ว่าทำไมถึงได้รู้สึกว่าเป็นเด็กหนุ่มคนนี้ดูคุ้นตา ก็เพราะว่าอีกฝ่ายหน้าเหมือน... ลั้วหย่าหย่า

เด็กหนุ่มยืนตัวตรงอยู่ด้านหลังเขา สองมือล้วงกระเป๋า รอยยิ้มจางๆ ผุดขึ้นบนใบหน้าละเอียดอ่อนเยาว์ เขาพูดด้วยเสียงที่ใสเหมือนน้ำพุ

"สวัสดีครับ คุณน้ำ"

บทที่ 4

ใบหน้าของเวินเสี่ยวซูยร้อนผ่าว พลันนึกไปว่าเมื่อกี้เขายังแตะอั่ง
เด็กหนุ่มคนนี้อยู่เลย...

คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะเป็นลั่วอี้!

เขาให้พูด "เข้ามานั่งเถอะ"

เวินเสี่ยวซูยเดินตามเขาให้เข้าไปในห้องทำงานส่วนตัวอย่างแข็งทื่อ

เขาให้ให้พวกเขาทั้งสองคนนั่งลงบนโซฟา "โรงแรมไวน์แห่งนี้มีผมกับเพื่อน
ลงทุนร่วมกัน ปกติก็เอาไว้รวมตัวกันหรืออะไรทำนองนั้น ก็นับว่าเป็นความชอบ
ส่วนตัวด้วย หวังว่าที่นี่จะทำให้พวกคุณได้ผ่อนคลายสักหน่อย อีกอย่างคือที่นี่
ไม่มีคนนอก"

เวินเสี่ยวซูยพยักหน้า

ลั่วอี้ชำเลื่องมองเวินเสี่ยวซูย แววดตาของเด็กหนุ่มวัยสิบกว่าปีนั้น
ค่อนข้างล้าลึกและคาดเดาไม่ได้

"ถ้าอย่างนั้นทั้งสองคนก็ทำความรู้จักกันสักหน่อยก็แล้วกัน ได้ยิน
ผู้จัดการลั่วบอกว่าพวกคุณไม่เคยเจอกันมาก่อน"

เวินเสี่ยวซูยเหลือบมองลั่วอี้ รู้สึกตื่นเต้นอย่างประหลาด

ลั่วอี้ยื่นมือออกมาอย่างใจกว้าง "คุณน้า ผมคือลั่วอี้ครับ"

เวินเสี่ยวซูยยื่นมือออกมาจับมือของเขากลับอย่างเคอะเขิน "เวินเสี่ยวซูย...

นายอย่าเรียกฉันว่าคุณน้าเลย"

มือของเด็กหนุ่มแห่งและอบอุ้ม ทำให้เงินเสี้ยวสูญผ่นคล้ายขึ้นมาบ้าง
"ทำไมล่ะครับ"

"นายก็รู้ว่าฉันกับแม่นายไม่มีความผูกพันทางสายเลือดใช่ไหมล่ะ"

"แน่นอนว่าผมรู้ แต่แม่เห็นคุณน้ำเป็นน้องชายแท้ๆ มาตลอด"

เงินเสี้ยวสูญปวดใจ พุดด้วยความเศร้าสรว้อย "เอาแต่เรียกฉันว่าคุณน้ำ
ฉันได้ยินแล้วรู้สึกอึดอัดนะ"

ลั่วอี้กะพริบตา "งั้นคุณน้ำอยากให้ผมเรียกว่าอะไร"

"เรียกว่าพี่เสี้ยวสูญก็แล้วกัน"

"...ก็ได้"

เงินเสี้ยวสูญกระแอมเบาๆ ทีหนึ่ง แม้จะไม่เต็มใจที่ถูกเรียกว่าคุณน้ำ
แต่ก็ยังอยากทำตัวอาวุโสต่อหน้าลั่วอี้ เขาถาม "นายอายุเท่าไรแล้ว"

"สิบห้า"

เงินเสี้ยวสูญดูมือพลงพุดอย่างขมขื่น "พี่สาวฉัน...ตายยังไง..." เขา
รู้สึกเหมือนลื่นผูกเป็นปม ยากที่จะเปล่งเสียง

ลั่วอี้หลุบตาลง "ผมว่าพี่อย่ารู้จะดีกว่า"

เงินเสี้ยวสูญก็ไม่อยากจะขุดคุ้ย การให้เด็กคนหนึ่งระลึกว่าแม่ของตัวเองตาย
อย่างไรอีกครั้งนั้นโหดร้ายเกินไป เขาจึงพุด "แล้วงานศพล่ะ"

เฉาให้พุด "งานศพผ่านไปแล้ว จัดอย่างเรียบง่ายมาก นี่เป็นความปรารถนา
ของผู้จัดการแล้ว"

"จดหมายที่พี่สาวทิ้งไว้ให้ผมมีบางจุดที่ผมไม่เข้าใจ เงินเสี้ยวสูญ
หยิบจดหมายออกมา "อะไรคือห้ามถามหาเหตุผลว่า...ทำไมเธอถึงทำแบบนี้"

เฉาให้พุดอย่างเคร่งขรึม "คุณเงินครับ นี่คือเรื่องสำคัญที่ผมต้องเตือนคุณ
ได้โปรดช่วยเคารพความปรารถนาของผู้จัดการด้วย อย่าได้เข้าไปยุ่ง นี่ก็เพื่อ
ความปลอดภัยของคุณกับคุณนายเฟิงเอง"

"นี่มันเกี่ยวอะไรกับความปลอดภัยของผมกับแม่ผมล่ะ"

เฉาให้เข้าเลื่อมมองลั่วอี้พลงพิจารณาถ้อยคำก่อนตอบ "พ่อของลั่วอี้และ
สมาชิกครอบครัวทุกคนของพ่อเขาไม่ใช่ครอบครัวธรรมดา ผมพุดได้แค่นี้"

เวินเสี่ยวสุยสำรวจความทรงจำของตัวเอง เขาไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับผู้ชายคนนั้นที่หย่าขาดไปมากนัก อย่างไรก็ตามก็ดีตอนนั้นเขายังเด็กเกินไปหลังจากโตแล้วก็ไม่มีโอกาสสืบเรื่องของหย่าหย่า ได้ยินเพียงว่าชายผู้นั้นเป็นคนมีอำนาจหรืออาจมีความลับอะไรบางอย่างที่ไม่อาจบอกคนอื่นได้ แต่ไม่ว่าจะเป็นอะไรในเมื่อหย่าหย่ากับทนายเขาตอนเขาอย่างนี้แล้ว เขาก็จะไม่เอาความปลอดภัยของเขาไปเสี่ยง เวินเสี่ยวสุยพยักหน้า

"ทราบแล้วครับ"

เขาให้ก็พยักหน้าเช่นกัน "คุณเวินครับ ผมคิดว่าผู้จัดการลั่วคงได้เขียนเป้าหมายที่นัดพวกคุณออกมาวันนี้ในจดหมายอย่างชัดเจนแล้ว มันเกี่ยวข้องกับการเลี้ยงดูลั่วอี้"

"ครับ"

"ลั่วอี้ไม่มีความเห็นเกี่ยวกับการจัดการของผู้จัดการลั่ว ไม่ทราบว่าคุณเวินมีความเห็นอย่างไรบ้าง"

เวินเสี่ยวสุยเหลือบมองลั่วอี้ "นายคิดว่าฉันสามารถเลี้ยงดูนายได้หรอ ฉันยังอายุไม่ถึงยี่สิบเลย แถมมีเงินเดือนแค่หนึ่งพันห้าร้อยหยวน" เขาพึมพำแผ่วเบา "เมื่อวานก็เพิ่งจะโดนหักไปห้าร้อย"

เขาให้พูด "คุณเวินไม่ต้องกังวลข้อนี้ ผู้จัดการลั่วได้เตรียมเงินค่าครองชีพที่เพียงพอสำหรับลั่วอี้ไว้แล้ว นอกเหนือจากมรดกที่ผู้จัดการลั่วทิ้งไว้ให้คุณกับคุณนายเผิง ค่าใช้จ่ายของลั่วอี้ก็มีพร้อมให้คุณใช้ ดังนั้นคุณไม่จำเป็นต้องกังวลเรื่องเงิน"

"ไม่ใช่แค่เรื่องเงิน ข้อแรกฉันเลี้ยงเด็กไม่เป็น ฉันซึ่งนำการเรียนของนายไม่เป็น และจะไม่ทำอาหารหรือซักผ้าให้นายด้วย เอ่อ...สรุปคือฉันไม่รู้ว่าจะเลี้ยงนายอย่างไร ข้อสองฉันจะให้แม่ฉันรู้ไม่ได้ ฉันไม่รู้ว่าจะมีปฏิกริยายังไง"

ข้อคอกของลั่วอี้วางอยู่บนที่วางแขนของโซฟา เขาทำคางและยิ้มอ่อนๆ พลังมองดูเวินเสี่ยวสุย

"ข้อแรก ผมไม่ต้องให้พี่ชี้แนะเรื่องการเรียนของผมหรือทำอาหารซักผ้า ผมจัดการเรื่องพวกนี้เองได้ ข้อสอง แม่ผมทั้งศฤหาสน์ไว้ให้ผม คุณนายเผิง

ไม่มีทางรู้"

"เงินนายจะให้ฉันทำอะไร" แม้จะคุยกันแค่สิบนาทีแต่เวินเสี่ยวซุยก็มองออกว่าลั่วอู้อีมีความเป็นผู้ใหญ่เกินวัย เวลาพูดและโต้ตอบสี่อสารดูเหมือนจะรอบคอบมากกว่าเขาเสียอีก เขาเชื่ออย่างสนิทใจเลยว่าลั่วอู้อีสามารถดูแลตัวเองได้

"เพราะแม่ไม่วางใจให้ผมอยู่คนเดียว และเธอไว้ใจพี่แค่คนเดียวเท่านั้น เธออยากให้ผมมีครอบครัวสักคน นี่คือการปรารถนาสุดท้ายของเธอ"

เวินเสี่ยวซุยใจสั้น ก็ม่น้ำลงซ้าๆ

เขาให้พูดอยู่ข้างๆ "คุณเวิน ลั่วอู้อู้อีประสาที่ว่าเด็กคนอื่นมาก แต่ว่ายังไงก็อายุแค่สิบห้า ผู้จัดการลั่วก็เลยทำได้แค่ให้ว่านคุณให้ดูแลเขาถึงจะตายตาหลับ"

เวินเสี่ยวซุยหายใจหอบ คำพวกนั้นพุ่งมาหาเขาแล้วเข้าสู่แก้วหูโดยไม่มีสัญญาณเตือนล่วงหน้า และได้กระทบกับเส้นประสาททางเส้นในสมองของเขาเข้าอย่างจัง เขาขบเขี้ยวเคี้ยวฟันถามกลับว่า

"ตาย-ตา-หลับ?"

เขาให้อึ้งไป

เวินเสี่ยวซุยคำราม "ตาย-ตา-หลับ?!" เขารู้สึกได้ถึงกลิ่นอายของความหดหู่ในอกที่จู่โจมเข้ามาราวกับลูกกระสุน มันกระแทกอย่างรุนแรงจนอวัยวะภายในของเขาเจ็บปวด "คนที่ฆ่าตัวตายจะตายตาหลับได้ยังไง! ในเมื่อไม่วางใจลูกของตัวเองแล้วทำไมต้องตายด้วย! ทำไม! ทำไมลั่วหย่าหย่าแม่ต้องตายด้วยวะ!" เสียงร้องให้คำรามของเวินเสี่ยวซุยดังก้องไปทั่วโรงแรมไวน์

วินาทีต่อมาเวินเสี่ยวซุยพลันรู้สึกถึงมืออันอบอุ่นที่ขยี้ผมของเขา จากนั้นปลายนิ้วก็วาดผ่านใบหู ทำยที่สุดก็คิดว่าทำยทอยของเขาและค่อยๆ บีบมันอย่างปลอบประโลม

เวินเสี่ยวซุยนิ่งงัน เขาไม่ได้หันไป มือที่อบอุ่นคอบของเขานั้นทั้งใหญ่ ทั้งอบอุ่น ไม่เหมือนมือของเด็กคนหนึ่งเลย

ลั่วอู้อีกระซิบข้างหูของเขา "อย่าเสียใจไปเลย แม่ไปที่ที่ดีมากแล้ว ไปยังที่ที่ไม่มีกรรมทรมาน ไม่มีการหลอกลวง และความสิ้นหวัง นี่เป็นสิ่งที่เธอเลือก

เธอหลุดพ้นแล้ว ผมดีใจกับแม่มาก"

ร่างกายของวินเสี่ยวซู่ยสันตะท่าน เขาจิกเขาเอาไว้ "ทะเล...ทำไมนายถึงได้คิดแบบนี้...เธอตายแล้วนะ นายจะไม่มีวันได้เจอเธออีกแล้วนะ..."

สายตาของลั่วอ้อมองทะเลดูวินเสี่ยวซู่ยตรงไปข้างหน้าอย่างไร้จุดโฟกัส รูปร่างตาของเขาเหมือนหลุมดำลึกสองหลุมที่เจือปนความหนาวเย็นเล็กน้อย ทว่าน้ำเสียงของเขากลับอบอุ่นราวกับสายลมในฤดูใบไม้ผลิ

"ผมไม่สามารถปล่อยให้เธออยู่ในสถานที่ที่ทำให้เธอเจ็บปวดเพราะความเห็นแก่ตัวที่อยากจะเจอเธอได้หรอก คุณน้ำ อย่าเสียใจไปเลย คุณน้ำเองก็ควรดีใจกับเธอด้วย"

เขาให้มองดูใบหน้าอ่อนเยาว์ของลั่วอ้อม ร่างกายเขาสั่นเทาเล็กน้อย จนยากที่จะสังเกตเห็น เขากลืนน้ำลาย สิบนิ้วประสานเข้าหากันโดยไม่รู้ตัว

ลั่วอ้อมู้สึกได้ถึงความตึงเครียดของเขาให้จึงยิ้มน้อยๆ ให้เขา ริมฝีปากสีแดงเข้าคู่กับมุมโค้งที่สมบูรณ์แบบนั้นน่ามองเป็นอย่างยิ่ง เขาให้เองก็ยิ้มให้เด็กหนุ่มด้วยรอยยิ้มที่ค่อนข้างแข็งทื่อ

วินเสี่ยวซู่ยสูดหายใจเข้าลึกๆ อยู่หลายครั้ง แม้เขาจะไม่สามารถเข้าใจความคิดของลั่วอ้อมได้ แต่น้ำเสียงอบอุ่นนั้นก็ทำให้อารมณ์วุ่นของเขาค่อยๆ สงบลง เขาพูดเสียงเบา

"ทำไมนายถึงเรียกฉันว่าคุณน้ำอีกแล้วล่ะ"

ลั่วอ้อมหัวเราะเบาๆ "ลืมไปแป๊บหนึ่งนะ" พูดจบก็ปล่อยเขาไป

วินเสี่ยวซู่ยนั่งลงบนโซฟาก่อนสว่างๆ ผมอย่างแรง "ทนายเขา ผมไม่รู้ว่าต้องทำอะไรบ้าง คุณพูดมาเถอะว่าผมต้องทำอะไร"

"ผมจัดการเอกสารทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว คุณแค่อ่านแล้วเซ็นชื่อก็พอ อันที่จริงคุณไม่ต้องทำอะไรเป็นพิเศษ ขอเพียงคุณเห็นลั่วอ้อมเป็นคนในครอบครัว ผมเชื่อว่าไม่จำเป็นต้องมีคนสอนคุณว่าจะต้องปฏิบัติต่อคนในครอบครัวยังไง"

วินเสี่ยวซู่ยมองลั่วอ้อม เขามองเห็นความเชื่อมั่นในดวงตาของเด็กหนุ่ม เขาหลับตาลงและพยักหน้าราวกับได้ตัดสินใจแล้ว

"เอาเอกสารให้ผมเถอะ"

เขาอ่านเอกสารรอบหนึ่งก็ไม่เห็นว่าอะไรผิดปกติ ในเอกสารชี้แจงสิทธิ์ในการรับมรดกของเขากับแม่ แต่ว่าลั่วอี้จะสามารถใช้สิทธิ์ได้หลังจากอายุครบสิบแปดปีบริบูรณ์เท่านั้น ระหว่างนี้ลั่วอี้จะได้รับเงินค่าใช้จ่ายเป็นจำนวนหนึ่งหมื่นหยวนทุกเดือนซึ่งเขาสามารถจัดสรรได้ หากเกิดสถานการณ์ฉุกเฉินเงินฉุกเฉินจะถูกใช้งาน ซึ่งเงินฉุกเฉินและมรดกทั้งหมดของลั่วอี้ล้วนอยู่ในสัญญาฉบับอื่น ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเขา ฉะนั้นเขาจึงไม่เห็นสัญญาที่ว่านี้

อย่างไรก็ตามเขาอยากจริงๆ ว่าหลังจากลั่วอี้อายุครบสิบแปดปีบริบูรณ์แล้วจะได้รับมรดกทั้งหมดเท่าไร สุดท้ายแล้วเขาไม่รู้เลยว่าหลายปีที่ผ่านมานี้หย่าหย่าหาเงินมาได้อย่างไรและหามาได้เท่าไร

เขาเซ็นชื่อหลังจากอ่านจบแล้ว มือของเขาสั่นเทาเล็กน้อยขณะเซ็นชื่อ ตอนนั้นเขายังเด็กเกินไปที่จะเข้าใจความหมายในการเซ็นชื่อนี้ เขาเพียงรู้สึกว่าเขาไม่ต้องการทำให้ความปรารถนาสุดท้ายของหย่าหย่าไม่เป็นจริง อีกทั้งการได้รับเงินก้อนใหญ่กับห้องชุดหนึ่งห้องก็นับว่าเป็นเรื่องดีสำหรับเขาและแม่ของเขาแล้วละมัง

เขาให้มองดูเขาเซ็นชื่อครู่หนึ่งก่อนยิ้มแล้วจึงเอ่ย "ยินดีด้วยครับคุณเวิน"

"อ้อ...ครับ" เวินเสี่ยวฮุยเหลือบมองลั่วอี้ เขารู้สึกค่อนข้างอึดอัดและสับสน

ลั่วอี้ยิ้มพลางเอ่ย "พ่อยากกลับไปดูบ้านกับผมหรือเปล่า มันไม่ไกลจากที่นี่มาก"

"ได้นะ"

"แต่ก็ไม่ใกล้ เป็นทางผ่านผมกลับบ้านพอดี ผมจะพาพวกคุณกลับไปก็แล้วกัน" เขาให้พูด

"ครับ ขอบขอบคุณอาเจา"

เขาให้ยกจักรยานของลั่วอี้ไว้ที่เบาะหลังของรถเอสยูวีแล้วพาทั้งสองมุ่งหน้าไปยังคฤหาสน์ของลั่วอี้

เวินเสี่ยวฮุยถาม "ลั่วอี้ นายเรียนที่ไหน"

"โรงเรียนมัธยม XX"

"อ้อ ไม่ไกลจากที่ทำงานฉันมาก"

"ที่ทำงานที่ไหน"

"ถนน XX"

ลั้วฉี้อี้มาก่อนเอ่ย "ฉันเลิกเรียนแล้วไปหาพี่ได้ไหม"

"ได้สิ"

ทนายเฉาพูดแทรก "คุณเวินทำงานอะไรเหรอครับ"

"สไตลิสต์ครับ ผมฝึกงานอยู่ที่जूซิ่ง"

"जूซิ่งเหรอ ค่อนข้างดังเลยนะ"

เวินเสี่ยวซุยรู้สึกภูมิใจเล็กน้อย "ครับ เป็นหนึ่งในสตูดิโอที่ดีที่สุดในเมืองหลวงเลย"

เฉาให้ชื่นชม "ร้ายกาจจริงๆ คนที่เงอะงะอย่างผมก็คงทำได้แ่งงานน่าเบื่อประเภทนี้"

เวินเสี่ยวซุยไม่ค่อยได้คลุกคลีกับคนหัวกะทืออย่างเฉาให้สักเท่าไร ขับพลันนั้นก็รู้สึกว่ามีอีกฝ่ายสมกับที่เป็นทนาย ทั้งมีสไตล์ ทั้งรู้จักพูดจา แม้ดูเหมือนจะไม่มียกแก้มเนื้อแปดแพ็กส์ แต่เขาก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกหัววันไหวเล็กน้อย เขาถ่อมตัวโดยไม่รู้ตัว

"ก็ไม่ได้เก่งขนาดนั้นหรอกครับ ผมเรียนไม่ตี สอบไม่ติดมหาวิทยาลัย นี่เป็นสิ่งที่ผมชอบแล้วก็ค่อนข้างเหมาะกับผมด้วย"

เฉาให้พูด "ฮ่าๆ มีน่าละคุณถึงกังวลว่าตัวเองจะขึ้นและลั้วฉี้อี้ไม่ได้ อันที่จริงคุณไม่ต้องกังวลเรื่องนี้เลยจริงๆ ไอคิวของลั้วฉี้อี้สูงมาก เกรดมัธยมปลายของเขาเป็นที่หนึ่งของเขต"

เวินเสี่ยวซุยพูดด้วยความประหลาดใจ "ที่ไหน?"

เฉาให้หัวเราะพลางเอ่ย "อ้อ ผมลืมบอกคุณไป ตอนนี้นั้วฉี้อี้เรียนข้ามชั้นมา ม.หก แล้ว กำลังจะสอบเกาเช่า* อันที่จริงเขาจะสอบหรือไม่สอบก็ไม่มีผล เพราะว่าตอนนี้เขาได้รับทุนเต็มจำนวนและค่าเชิญเข้าเรียนโดยไม่ต้องสอบ

* เกาเช่า เป็นการสอบเข้ามหาวิทยาลัยของประเศจีน

จากมหาวิทยาลัยนานาชาติชั้นนำทั้งเจ็ดแห่งแล้ว นี่ยังรวมมหาวิทยาลัยดีๆ ในประเทศอื่นนะครับ"

วินเสี่ยวฮุยจ้องลั่วอี้ คำรามอยู่ในใจ *พับผ่าสิ เด็กเรียนหรือเนี่ย*

ลั่วอี้กะพริบตาใส่เขา ก่อนเผยรอยยิ้มน่ารักออกมา

หลังจากประหลาดใจแล้วในใจของวินเสี่ยวฮุยก็เต็มไปด้วยความขมขื่น มันอัดแน่นจนเขารู้สึกปวดใจ เขาจินตนาการไม่ออกเลยว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับหย่าหย่ากันแน่ เธอถึงได้ฆ่าตัวตายก่อนที่ลูกชายคนเดียวของตัวเองจะสอบเกาเช่า? เธอมีลูกชายที่ทั้งงดงามและโดดเด่นขนาดนี้ มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ เธอถึงเต็มใจที่จะจากลั่วอี้และจากโลกใบนี้ไป?

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3Fkns4A>